

Stolthet och skvaller

En komparativ analys mellan Jane Austens *Stolthet och fördom* och Curtis Sittenfelds *Sanning och skvaller*

Johanna Larsson

Johanna Larsson
Ht 2018
C-Uppsats, 15 hp
Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C, 30 hp
Institutionen för kultur- och medievetenskaper
Handledare: Tamara Andersson

Inledning.....	1
Syfte och frågeställning	3
Metod och material	3
Tidigare forskning	4
Handlingsreferat av <i>Stolthet och fördom</i>	4
Handlingsreferat av <i>Sanning och skvaller</i>	4
Analys.....	6
Mottagning av <i>Sanning och skvaller</i>	6
Wickhams olika karaktärer och de centrala förhållandena i romanen.....	8
Vikten av fririer och giftermål	11
Caroline Bingley och lady Catherine.....	14
Mary som karaktär och behandlingen av hennes sexualitet	16
Diskussion	19
Källförteckning.....	22

Inledning

Stolthet och fördom (1813) av Jane Austen gavs ut för första gången för mer än 200 år sedan och än idag visar dess lockelse för läsarna inga tecken på att minska. Susannah Fullerton tar i sin hyllningsbok *Celebrating Pride and prejudice: 200 years of Jane Austen's masterpiece* (2013) upp hur det knappt går ett år utan att *Stolthet och fördom* ges ut på nytt, ofta som nyutgåva eller med ett nytt omslag.¹ Det är någonting med just detta verk som fortsätter fånga in läsare och får dem att uppreparade gånger vilja ta del av familjen Bennets vardagliga liv. Austens läsare har varit så fascinerade av hennes verk att de absolut största fantasterna till och med har fått ett namn, Janeists. Devoney Looser refererar i sitt kapitel *The cult of Pride and prejudice and its author* i *The Cambridge companion to Pride and prejudice* (2013), främst till två grupper inom denna term, ”the Men’s club” och ”the ’new woman’”. De förstnämnda beskrivs som ”[...] educated, tasteful men”² som såg Austen som sin idol, de andra ”Feminists of the first wave”³ som såg henne som en inspiration för kvinnliga författare. Austens status inom dessa grupper utvecklades dock över tiden, detta i takt med att hennes verk blev populärare utanför dessa grupper och började betraktas mer som chick-lit.⁴

Austen har, enligt en kritiker som nämns av Looser, förvandlats till en så kallad ”Have it your way” författare som uppreparade gånger används för att sprida ett budskap och utnyttjas för statusen som kommer av att associeras med henne och hennes verk.⁵ Looser jämför även uppmärksamheten som omger Austens verk och dess förmåga att uppreparade gånger bli adapterade till olika medier med det hos en kult, men då med den gamla betydelsen av ordet från 1800- och 1900-talet och dess mening ”devotion or homage to a particular person or thing, now esp. as paid by a body of professed adherents or admirers”.⁶

Författare under dessa 200 år har gång på gång valt att skriva sina egna versioner av karaktärerna och publicerat dessa under sina egna namn och online på olika sidor för fan fiction. Sybil Brintons roman *Old friends and new fancies* (1913) anses av många vara den första fortsättningen på Austens verk, och därför även det första verket att klassas som Austen

¹ Fullerton, Susannah. *Celebrating Pride and prejudice: 200 years of Jane Austen's masterpiece*. Voyageur Press. Minneapolis. MN. 2013. S. 15

² Looser, Devoney. *The Cambridge companion to Pride and prejudice*. Cambridge University Press. Cambridge. 2013. S.175

³ Looser. S.178

⁴ Looser. S.175

⁵ Looser. S. 185

⁶ Looser. S. 174

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

fan fiction.⁷ Sheenagh Pugh skriver i sin bok *The democratic genre: Fan fiction in a literary context* (2005) om hur fan fiction inte bara handlar om att skriva vidare på en författares verk utan hur det mer handlar om att, när läsarna anser att författaren kanske inte har gjort allt som hen kan göra med berättelsen, skriva sin egna version. Pugh skriver att "[...] people wrote fanfic because they wanted either 'more of' their source material or 'more from' it."⁸

"More from" visade sig vara fallet när det kom till *Stolthet och fördom* och mellan åren 2009-2013 utkom minst 130 verk inspirerade av just detta verk.⁹ Detta är bara en liten statistik men den visar på hur mycket Austens beundrare kan åstadkomma under bara en kort tid. Bland de verk som endast har getts ut sedan det senaste sekelskiftet finns det sådana som utspelar sig både efter, och under samma tidsperiod som, *Stolthet och fördom*. Dessa handlar ofta om andra karaktärer i berättelsen eller berättar samma historia som i originalet fast denna gång ur en annan karaktärs perspektiv. Ett exempel på detta är romanen *Huset Longbourn* (2014) av Jo Baker, denna har underrubriken "Stolthet och fördom - tjänstefolkets berättelse" och handlar om just det, tjänstefolket. Utöver denna roman finns det hundratals till som alla handlar om någon inom originalberättelsen. Enligt Emily Auerbach är dock ingen så populär att skriva om som Mr. Darcy.¹⁰ Looser kopplar den växande mängden romaner ifrån Mr. Darcys synvinkel till den, kanske kändaste, scenen i Andrew Davies adaption för BBC från 1995.¹¹ Denna scen visar Mr. Darcy, spelad av Colin Firth, när han kliver upp ifrån en damm i en vit blöt skjorta.¹² Det som följer detta ögonblick beskriver Looser som "Darcymania" och hur, för många läsare och tittare, fokuset i berättelsen flyttas ifrån Elizabeth till Mr. Darcy.¹³ Några exempel på romaner som har uppstått på grund av detta är serien *Fitzwilliam Darcy, Gentleman* (2003–2005) av Pamela Aidan, *Darcy's story* (2006) av Janet Aylmer och *Mr. Darcy's diary* (2005) av Amanda Grange.

Det är även vanligt att de nyare verken handlar om samma karaktärer men följer dem flera år senare, exempel på detta är romanen *Miss Mary Bennets självständighet* (2008) av Colleen McCullough. Det finns även romanen *Death comes to Pemberley* (2011) av P.D. James. I *Death comes to Pemberley* tolkar James Austen i sin egen genre, nämligen kriminalromanen. Hon skriver om hur huvudkaraktärernas liv ser ut ca sex år efter slutet på *Stolthet och fördom*

⁷ Looser. S.180-181

⁸ Pugh, Sheenagh. *The Democratic Genre: Fan Fiction in a Literary Context*. Bridgend. Seren. 2005. S. 19

⁹ Looser. S.183

¹⁰ Auerbach. S. 188

¹¹ Looser. S.182-183

¹² Davies, Andrew. *Stolthet och fördom*. BBC. 1995

¹³ Looser. S.182-183

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

och hur deras allt annat än idylliska tillvaro, efter sina till synes lyckliga slut i originalet, påverkas av ett mord på en av karaktärerna.

Det är dock inte bara nya genrer som blir introducerad till Austens värld. Det har enligt Auerbach blivit allt vanligare att berättelserna förflyttas till ett annat land eller en helt annan tidsepok.¹⁴ Detta är fallet med Curtis Sittenfelds *Sanning och skvaller*. Denna tar berättelsen från originalet och flyttar den från 1800-talets England till 2010-talets USA. Sittenfeld föreställer sig hur karaktärernas liv och personligheter ser ut i dagens samhälle, hon introducerar saker som reality tv, utomäktenskapliga affärer, transsexualitet, crossfit mm. Just denna roman ingår även i ”the Austen project”, startad av HarperCollins år 2013 och ännu inte avslutad vid detta datum (2019). The Austen Project är, som även förstås av namnet, ett projekt som går ut på att sex stycken etablerade författare ska skriva varsin modern adaption av Jane Austens verk, det vill säga tillgängligare för moderna läsare. Sittenfelds *Sanning och skvaller* är inte den första att ges ut under detta projekt utan den fjärde i ordningen, de tidigare är *Sense & Sensibility* (2013) av Joanna Trollope, *Northanger Abbey* (2014) av Val McDermid och *Emma* (2014) av Alexander McCall Smith.

Syfte och frågeställning

Syftet med denna uppsats är att titta närmare på romanen *Sanning och skvaller* (2016) av Curtis Sittenfeld, ett verk som är baserat på romanen *Stolthet och fördom* av Jane Austen. Jag kommer att fokusera på hur receptionen ser ut för romanen, hur författaren har skrivit om originalberättelsen för att passa just sin gestaltning samt hur detta påverkar händelserna såväl som utvalda karaktärer.

- Hur förändras handlingen och karaktärerna i Curtis Sittenfelds roman *Sanning och skvaller* från romanen den är baserad på, Jane Austens *Stolthet och fördom*?

Metod och material

Det litterära verk som jag kommer att fokusera på i denna uppsats är *Sanning och skvaller* av Curtis Sittenfeld, en roman som är ett av de nyaste verken att ges ut som en adaption av *Stolthet och fördom*. Jag kommer att titta närmare på receptionen av romanen samt hur händelserna och karaktärerna påverkas av författarens förändringar av berättelsen. De recensioner av *Sanning och skvaller* som jag kommer att referera till är artiklar och blogginlägg från hemsidorna The Guardian, Read it forward, Bokhora och Goodreads. Detta

¹⁴ Auerbach. S.190

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

för att belysa kritiken, men även hyllningarna, som har riktats mot verket. De karaktärer som jag kommer att analysera närmare är, förutom huvudpersonerna, Mr. Wickham, Mary Bennet, lady Catherine de Bourgh samt Caroline Bingley. Jag kommer att diskutera kring dessa karaktärers gestaltning och hur de skiljer sig mellan verken.

Tidigare forskning

Facklitteratur som jag kommer att använda mig av är främst två verk som tar upp vad det är som har gjort just *Stolthet och fördom* så speciell. Dessa är hyllningsboken *Celebrating Pride and prejudice: 200 years of Jane Austen's masterpiece* av Susannah Fullerton och faktaboken *The Cambridge companion to Pride and prejudice* som är redigerad av Janet Todd.

Ytterligare facklitteratur är Heta Pyrhönens kapitel *Bridget Jones's Diary: A Case Study of Austen Fan Fiction*, en analys av Helen Fieldings *Bridget Jones Dagbok* (1996) i *Turning points: Concepts and Narratives of Change in Literature and Other Media* (2012) samt *The democratic genre: fan fiction in a literary context* av Sheenagh Pugh.

Handlingsreferat av *Stolthet och fördom*

Stolthet och fördom handlar om huvudpersonen Elizabeth Bennet och hennes familjs liv i huset Longbourn i greveskapet Hertfordshire i södra England. Romanen fokuserar främst på Elizabeths relation till Mr. Darcy, en förmögen man, och deras resa från att känna ett ömsesidigt förakt för varandra till att hysa en stark kärlek. Vi som läsare får följa alla upp- och nedgångar med bland annat deras första möte, deras starka negativa åsikter gällande varandra, deras upprepade möten som resulterar i Mr. Darcys frieri och kärleksförklaring samt Elizabeths refusering, deras klasskillnader och deras slutgiltiga överkommande av sina förutfattade meningar och giftermål. Även två av Elizabeths fyra systrar finner män att gifta sig med, Jane Bennet gifter sig med Charles Bingley, en nära vän till Mr. Darcy. Medan Lydia Bennet gifter sig med George Wickham, en officer i militären, Mr. Darcys före detta barndomskamrat samt Elizabeths tidigare kärleksintresse. Detta händer till deras giftermålsbesatta mors stora glädje.

Handlingsreferat av *Sanning och skvaller*

Sanning och skvaller handlar om huvudpersonen Liz Bennet och hennes familjs liv i New York respektive Cincinnati i USA. Romanen fokuserar främst på Lizz relation med

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

Fitzwilliam Darcy, en neurokirurg, och deras resa från att känna ett ömsesidigt förakt för varandra till att hysa en stark kärlek. Vi som läsare får följa alla upp- och nedgångar med bland annat deras första möte, deras negativa åsikter gällande varandra, deras sexuella relation som resulterar i Darcys kärleksförklaring och Liza Bennets refusering samt deras eventuella förlovning med lov om giftermål. Även två av Liza Bennets fyra systrar finner män att gifta sig med, Jane Bennet gifter sig med Chip Bingley, en kirurg och dokusåpakändis. Medan Lydia Bennet gifter sig med Ham Ryan, en transman och crossfitinstruktör. Detta händer till deras mors glädje samt förtvivlan.

Analys

Mottagning av *Sanning och skvaller*

Romanen har fått blandade recensioner från enskilda läsare så väl som etablerade författare. De användare som har skrivit recensioner på bokplattformen Goodreads väljer ofta att fokusera på samma saker när de antingen hyllar eller kritiserar verket. Både kritiken och lovorden berör hur Sittenfeld har valt att modernisera berättelsen, hennes inkludering av mer progressiva ämnen och hur hon har valt att framställa karaktärerna. En användare på Goodreads skriver att romanen har lysande berättande och är full av liv, humor och oförglömliga karaktärer.¹⁵ En annan anser att romanen aldrig missar ett tillfälle att inkludera billiga skämt gällande etnicitet och kön, med ursäkten att det är de mindre sympatiska karaktärerna som säger dem.¹⁶ Samma användare går sedan vidare genom att skriva att, ” You don't "update" classics by slotting in a trans character for shock factor. [...] You don't use a character's race alone as a stand-in for progressivism.”¹⁷

Författaren Johanna Lindbäck skriver i en recension från 2016 på bokbloggen Bokhora.se om den engelska originalversionen, hon höjer den där till skyarna och skriver att

”Vissa avsnitt eller kapitel gör att jag måste lägga ifrån mig boken och gå en sväng för att de är så... iiiih! Det är verkligen ett genidrag att låta just Curtis Sittenfeld skriva just den här boken!”¹⁸

Just Sittenfelds sätt att skriva berättelsen på och hennes förmåga som författare verkar vara någonting som många uppskattar. Heta Pyrhönen skriver i sin analys av Helen Fieldings roman *Bridget Jones Dagbok* i *Turning points: Concepts and Narratives of Change in Literature and Other Media* att ”[...] contemporary adaptations are market-driven”¹⁹ och i detta fall verkar hon ha rätt. För denna roman uppstod inte på initiativ av Sittenfeld utan som

¹⁵ Walters, Elyse. Goodreads.com. 2015.

https://www.goodreads.com/review/show/1370498243?book_show_action=true&from_review_page=1
(Hämtad: 17-12-2018)

¹⁶ Stacia. Goodreads.com. 2016.

https://www.goodreads.com/review/show/1592901104?book_show_action=true&from_review_page=1
(Hämtad: 17-12-2018)

¹⁷ Stacia. (Hämtad: 17-12-2018)

¹⁸ Lindbäck, Johanna. ”ELIGIBLE” – CURTIS SITTENFELD. Bokhora.se. 2016. <http://bokhora.se/2016/eligible-curtis-sittenfeld/> (Hämtad: 17-12-2018)

¹⁹ Pyrhönen, Heta. *Turning points [Elektronisk resurs] Concepts and Narratives of Change in Literature and Other Media*. De Gruyter. Berlin. 2012. S. 378

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

en del av det tidigare nämnda Austen projektet. Sittenfeld nämner själv i en intervju att det enda hon kunde göra när hon fick chansen att adaptera Austens verk var att säga ja.²⁰

Den feministiska författaren Roxane Gay skriver även hon om romanen i en recension på Goodreads,

It's a little ridiculous how well done this rebelling [sic] of pride and prejudice is. The Bennetts [sic] are wholly annoying but well drawn characters. The book is faithful to the source in the necessary ways but also fresh in surprising ways.²¹

Som en kontrast till Gays hyllning av verkets trogna men samtidigt nya element finns författaren Ursula K Le Guins recension av *Sanning och skvaller* som hon skrev för The Guardian 2016. Där kallar hon Sittenfelds version en ”pointless trivialisation”²² och går vidare med att ifrågasätta Sittenfelds tanke bakom projektet.

I wondered what could possess a writer to tie her novel so blatantly and rigidly to a very well-known one – taking the general plot and the name of every character, so that comparison with the original becomes as unavoidable as it is crushing. [--]We are in a period of copycatting, coat-tail-riding, updating and mashup; rip-off is chic, character theft from famous predecessors is as common as identity theft via credit cards,²³

Pugh definierar begreppet fan fiction som ett verk som använder en annan persons eller personers karaktärer eller idéer utanför denne persons verk. Det spelar ingen roll för Pugh om det är för vinst eller inte, utan bara tanken att hen använder en annan persons idéer är nog för att det ska kallas just fan fiction. Just detta är fallet med *Sanning och Skvaller*. Det är ett verk som, precis som Le Guin pekar ut, använder sig av Jane Austens karaktärer och händelser, men främst som idéer snarare än som mallar på hur de ska se ut. Sittenfeld skapar sin egen värld där det som påminner om Austens original är händelsernas förlopp och karaktärernas namn, och ibland inte ens det. Det finns många romaner som, när de adapterar *Stolthet och fördom*, väljer att byta ut karaktärernas namn och bara använda sig utav bashändelserna i berättelsen. Ett känt exempel på detta är Fieldings *Bridget Jones Dagbok*, *Sanning och*

²⁰ Wright, Abbe. *An Interview with Curtis Sittenfeld*. Read it forward.com. 2016.

<https://www.readitforward.com/author-interview/curtis-sittenfeld/> (Hämtad: 18-01-2019)

²¹ Gay, Roxane. Goodreads.com. 2016.

https://www.goodreads.com/review/show/1577927618?book_show_action=true&from_review_page=1 (Hämtad: 17-12-2018)

²² Le Guin, Ursula K. *Eligible by Curtis Sittenfeld review – a modern retelling of Pride and Prejudice*. The Guardian. 2016. <https://www.theguardian.com/books/2016/apr/21/eligible-curtist-sittenfeld-review-modern-retelling-pride-and-prejudice-novel> (Hämtad: 13-11-2018)

²³ Le Guin. (Hämtad: 13-11-2018)

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

skvaller är dock inte en sådan roman. Denna använder, för det mesta, karaktärernas ursprungliga namn men med en modern twist på dem, Elizabeth Bennet blir Liz Bennet, Charles Bingley blir Chip Bingley, George Wickham blir både Jasper Wick och Ham Ryan osv.

Wickhams olika karaktärer och de centrala förhållandena i romanen

Wickham, som Sittenfeld här har delat upp i två personer, blir två helt skilda karaktärer som spelar olika roller i hennes nyversion. Först har vi karaktären Ham Ryan, en transsexuell man som inte får så många karaktärsdrag från Wickham som han får Wickhams militärförflutna och relationen med Lydia. Han uppfyller därför behovet att finnas som en språngbräda för Lydia att trotsa sina föräldrar och rymma hemifrån för att gifta sig. Skillnaden med detta bröllop är att de som är glada över det är andra personer från de i originalet, vilket även ändrar på karaktärernas relationer. De två som blir mest drabbade av detta är Mrs. Bennet och Lydia då Mrs. Bennet har ett problem med att Ham är transman. Samtidigt som Sittenfeld väljer att åldra upp systrarna Bennet och skriver dem så som hon anser att de skulle vara och bete sig på 2010-talet, väljer hon även att beskriva de äldre karaktärerna i berättelsen som mer konservativa. Detta kan tydligt ses med Mr. och Mrs. Bennets behandling av Lydias pojkvän, och senare man, Ham, så fort de får reda på att han är transsexuell. Detta leder även till att Lydia vägrar prata med Mrs. Bennet på ett tag, en stark kontrast mot originalet där Mrs. Bennet är en av de få som är glada över hennes äktenskap. Mrs. Bennet frågar vid ett tillfälle Liz om huruvida Ham drogade Lydia för att föra bort henne så att de kunde gifta sig och vilket omklädningsrum han använder, ”För ingen på sportklubben skulle byta om till baddräkt med en sån där i samma rum.”²⁴ varpå Liz svarar att han förmodligen byter om hemma eller går på herrarnas.

Att Mr. Darcy bidrar finansiellt till Lydia och Hams bröllop är en viktig del utav *Stolthet och fördom*, med tanke på att det till viss del är tack vare denna osjälviska handling som Elizabeth ändrar sin syn på honom. I *Sanning och skvaller* spelar han dock inte in i handlingen på riktigt samma sätt som i Austens verk. I denna version gör han sin del genom att prata med Mrs. Bennet och försöker förklara transsexualitet för henne utifrån sin position som neurokirurg. Han verkar använda förklaringen ”ett medfött fel[...] som gomspalt ungefär.”²⁵ eftersom att det är den som Mrs. Bennet går och upprepar för de andra karaktärerna under resten av

²⁴ Sittenfeld, Curtis. *Sanning och skvaller*. Mån-pocket. Litauen. 2017. S. 345

²⁵ Sittenfeld. S. 385

romanen. Denna förklaring är den som Mrs. Bennet lättast verkar förstå och det är även till följd av att hon börjar acceptera det som Lydia och hon kan återuppta kontakten igen. Liz reagerar på Darcys sätt att hjälpa på ett liknande sätt som Elizabeth gör och blir smickrad av den flyktiga tanken att han kanske gjorde det för hennes skull. Darcy försvarar sig i slutet av romanen inför Liz, och inte Lydia, genom att säga att han vet att det inte är "så politiskt korrekt, men jag var tvungen att hitta ett sätt att beskriva det för någon i [Mrs. Bennets] generation"²⁶.

Det är dock fortfarande Lydia som berättar för Liz om Darcys inblandning men med skillnaden att Lydia är förbannad över Darcys sätt att "hjälpa" eftersom att det inte är någonting som hon håller med om och hon tycker att han inte skulle lägga sig i. Detta skiljer sig ifrån Austens Lydia, som inte verkar ha någonting emot Mr. Darcy inblandning i hennes bröllop utan snarare verkar glädjas utav tanken på att han till och med nästan var den som vigde henne och Wickham. Eftersom att Sittenfeld har valt att exkludera paret Gardiner, och att det är igenom ett brev ifrån sin moster som Elizabeth får reda på detaljerna kring Lydias vigsel, verkar det naturligt att Lydia istället berättar sin del av historien själv.

Den andra karaktären som är baserad på George Wickham är Jasper Wick, som här är Liz gifta vän i New York som hon har haft en affär med under de senaste två åren. Han får alla de negativa karaktärsdragen som Wickham också har, det vill säga hans själviskhet och tveksamma typ av moral. Trots detta så ser Liz den bättre sidan av honom, detta kan även bero på att hon varit förälskad i honom så länge som de har känt varandra, det vill säga i ca tjugo års tid. Trots detta är det inte förrän Jasper gifter sig som de inleder ett sexuellt förhållande även fast Liz upprepar gång på gång frågar honom varför de inte är tillsammans än.

'Men vi då?' for det ur henne. 'Jag trodde du såg oss som ett par!'

Jasper verkade överrumplad. 'Vill du det?'

'Det är väl klart!' sa Liz.

'Det vill jag med, på sätt och vis.' Jasper lät mer plågad än flörtig. 'Men du och jag skulle vara på riktigt, och jag vet inte om jag är redo för det. Du är så viktig för mig att jag inte törs riskera att förlora dig som vän.'²⁷

En intressant likhet med giftermålet mellan Lydia och Wickham i originalet och relationen mellan Liz och Jasper i Sittenfelds version är hur deras känslor framgår. Elizabeth tänker för

²⁶ Sittenfeld. S. 438

²⁷ Sittenfeld. S. 29

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

sig själv när de nygifta kommer på besök till Longborn att ”Wickhams kärlek till Lydia visade sig vara precis som Elizabeth hade väntat sig – inte lika stor som hennes till honom.”²⁸ och att ”[...] det var hennes känslor snarare än hans som hade lett till enleveringen.”²⁹. Denna tanke att det är en av partnerna som är mer involverad än den andra är samtidigt sant i även Liz och Jaspers relation. Det verkar för Liz som om Jasper faktiskt är intresserad av henne med tanke på att han upprepande gånger håller med henne när hon säger att de borde vara tillsammans. Sedan går han och förlovar sig, frågar om hon vill vara hans marskalk på bröllopet samt blir förvånad när hon blir upprörd. Efter att de inte pratat på fem år och hon springer in i honom och hans fru, med deras lilla barn i en vagn, upptar de kontakten igen och inleder snart ett förhållande. Det är tydligt för både läsaren och hennes närmast, det vill säga de få som känner till deras förhållande, att hon är mer investerad än vad han är.

I början av romanen, innan Liz och Jasper blir tillsammans, tänker hon tillbaka på hur hon en gång önskade att han skulle ge henne en stor kärleksförklaring.

Under den femåriga tystnaden hade det väl hänt att Liz gett sig hän åt fantasier där Jasper dök upp hemma hos henne eller på jobbet (möjligen efter att ha sprungit dit i spöregn, som en film) med en glödande kärleksförklaring.³⁰

Denna beskrivning är till viss del samma som när Darcy ger Liz sin kärleksförklaring, det går att jämföra denna tanke med hur Darcys kärleksförklaring presenteras senare i boken när Liz sover över hos sina systrar, Kitty och Mary, i deras nyköpta lägenhet, ”Dörrens ringsignal, ett nytt ljud för Liz, väckte henne strax före sju på morgonen. [...] till hennes häpnad var det Fitzwilliam Darcy.”³¹

Heta Pyrhönen nämner i sin analys hur,

Fan adaptations favour scenes involving a strong display of feelings: [...]this focus on emotion means predominantly concentrating on sexual attraction (including initial repulsion) between the protagonists.³²

Pyrhönen skriver även att kärlekens premisser har förändrats sedan Austens tid.³³ Detta är extra tydligt i Sittenfelds verk. Precis som Bridget har sexuella förhållande med sina båda

²⁸ Austen, Jane. *Stolthet och fördom*. Bonnier. Stockholm. 2011. S. 378

²⁹ Austen. S. 378

³⁰ Sittenfeld. S. 33

³¹ Sittenfeld. S. 270

³² Pyrhönen. S. 378

³³ Pyrhönen. S. 382

kärleksintressen i Fieldings roman, har även Liz samma typ av förhållande med sina versioner av samma män i Sittenfelds. Under en löprunda, där hon brukar få sällskap av Darcy, föreslår hon för honom att de ska ha så kallat "hatsex" för att ta ut sina frustrationer över varandra. Det faktum att de har en viss typ av relation med varandra innan Darcys kärleksförklaring gör deras relation till en mer trovärdig sådan jämfört med originalet.

George Wickham i originalet har en trovärdig, för honom, anledning till varför han inte gillar Mr. Darcy. Han anser att eftersom de växte upp tillsammans och har en historia tillsammans så borde Mr. Darcy ställa upp och ge honom mer pengar när han ber om det. Det är just denna gemensamma historia som saknas i *Sanning och skvaller* och tar bort ifrån dennes avsmak för Darcy. Den anledning som Jasper använder sig av för att sprida sin avsky för Darcy är att den sistnämnda fick den förstnämnda utslängd ifrån Stanford när de båda gick på skolan. Darcy nämner i sitt brev till Liz att han endast kände till Jasper vid namn under de första åren på skolan. Detta förändrades dock när Jasper blev anklagad för skadegörelse och hatbrott efter att han bröt sig in i sin mörkhyade lärares lägenhet och kissade på hennes dator.³⁴ Detta efter att hon och majoriteten av hans kurskamrater kom överens om att en novell som han skrivit var kränkande.³⁵ De har därför inte en lika stor relation till varandra som i originalet. En annan sak som helt saknas i deras relation med varandra är Wickhams koppling till Georgiana Darcy, här kallad Georgie. I originalet försöker Wickham rymma för att gifta sig med den då 15-åriga flickan och det är Mr. Darcy som sätter stopp för denna plan genom att skriva till Wickham och jaga bort honom ifrån sin syster.³⁶ Eftersom att Wickham och Georgianas relation är en sådan stor del av Darcys avsky för Wickham i originalet, och denna relation helt saknas i adaptationen, påverkar det vilken typ av relation de båda männen har till varandra.

Vikten av frierier och giftermål

En av de ikoniska scenerna i *Stolthet och fördom*, när Mr. Darcy friar till Elizabeth samtidigt som han berättar för henne varför han inte borde älska henne, har ändrats i Sittenfelds version till endast en kärleksdeklaration utan ett frieri.

Darcy i originalet friar till en förvirrad Elizabeth genom att framföra sin kärlek till henne med vad han ser som sanningen, och hon som en bekräftelse på hans dåliga karaktär.

³⁴ Sittenfeld. S. 276-277

³⁵ Sittenfeld. S. 277

³⁶ Austen. S. 247

Hans känsla av att hon var underlägsen, att han förödmjukade sig själv, att förnuftet liksom alltid ville låta hänsyn till familjen gå före böjelsen, allt detta utvecklade han med en hetta som motsvarade den skada han vållade sitt anseende men som knappast förbättrade hans sak som friare. [...] Han slutade med att framhålla hur stark hans känsla måste vara då den trots alla försök hade visat sig omöjlig att besegra och uttryckte sin förhoppning att den nu skulle belönas med att hon antog hans äktenskapsbud.³⁷

Darcy i Sittenfelds version friar inte till Liz utan erkänner istället att han är förälskad i henne och precis som i originalet väljer han att göra det på det mest ohövliga sättet.

’Antagligen är det en illusion skapad av frisättningen av oxytocin vid sex’, fortsatte Darcy, ’men det *känns* som om jag är förälskad i dig. Du är inte snygg och inte hälften så rolig som du tror. Du är en skvallertant som försöker förklä sin nyfikenhet till ett antropologiskt intresse för människans situation i tillvaron. Och din familj är förstås bedrövlig. Men i strid med allt sunt förnuft kan jag inte sluta tänka på dig. Det är hög tid att lägga bort den löjliga förevändningen ’hatsex’ och erkänna att vi är ett par.’³⁸

I originalet är det främst Elizabeths avisande av hans frieri med orden ”[...] om ni hade uppträtt mer som en gentleman.”³⁹ som får honom att tänka över sitt beteende och inse att han inte har varit så proper i sitt uppförande som han trodde. I *Sanning och skvaller* finns det två meningar som kan menas representera denna avgörande uppenbarelse, den ena är meningen ”Inbillar du dig att du är ridderlig”⁴⁰ och den andra, ”[...] inte ens om du visat som en normalt funtad människa att du var intresserad av mig”⁴¹

Laura Carroll och John Wiltshire nämner i sitt kapitel *Film and television* i *The Cambridge guide to Pride and prejudice* hur de anser att *Stolthet och fördom* inte fokuserar så mycket på den romantiska kärleken, även fast den fortfarande är framträdande i berättelsen, så mycket som romanen fokuserar på äktenskapets sanna natur.⁴² De nämner även att filosofen Stanley Cavell inkluderar verket, och dess filmversion, i en ny genre som han kallar ”the romantic comedy of remarriage”⁴³, ett koncept som går ut på att få ihop kärleksparet, inte för första gången, utan för en andra gång.

³⁷ Austen. S. 231-232

³⁸ Sittenfeld. S. 270-271

³⁹ Austen. S. 235

⁴⁰ Sittenfeld. S. 371

⁴¹ Sittenfeld. S. 372

⁴² Carroll & Wiltshire. S. 163

⁴³ Carroll & Wiltshire. S. 163

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

Sittenfields avsikt var inte, enligt henne själv, att skriva en feministisk bok, utan det var någonting som bara hände.⁴⁴ Sittenfeld valde även att ändra i berättelsen så att inte alla frierier är av männen. Enligt henne var detta ett medvetet val eftersom hon ville visa att kvinnor inte måste gifta sig idag för att vara lyckliga. I slutet av berättelsen är det därför Liz som friar till Darcy.

Hon såg upp på honom och sa: 'Jag vill veta om du vill gifta dig med mig. Vill du göra mig den äran att bli min äkta man?'

Aldrig hade hon anat att han kunde le så brett. Han sa: 'Äntligen frågar du.'

'Jag har ingen ring', sa hon, 'men här.' Hon böjde nacken och kysste hans vänstra ringfinger närmast handen, som ännu var sammanflätad med hennes.⁴⁵

Just denna sista del med en kyss på handen går även att finna i slutet av filmen *Stolthet och fördom* (2005) av regissören Joe Wright, det går att fråga sig om detta är Sittenfelds inspiration för just denna scen eller om det är ett sammanträffande.⁴⁶ En annan scen i Wrights film som liknar en i Sittenfelds roman är den absolut sista scenen i den amerikanska versionen. Denna scen visar Elizabeth och Darcy, spelade av Keira Knightley och Matthew McFadyen, sittande utanför Pemberley. De kysser varandra upprepande gånger, pratar om vad Mr. Darcy ska kalla henne nu när de är gifta samt pratar om hur lyckliga de är.⁴⁷ Detta kan återfinnas i Sittenfelds roman i sista kapitlet där läsaren får en inblick i hur Darcy och Liza liv ser ut tillsammans medan de sitter och tittar på Jane och Chips bröllopsspecial i Chips dokusåpa. De diskuterar sin lycka och hur Liz refereras till som "partytinglan" i avsnittet.⁴⁸

Även Jane och Chips relation ändras i Sittenfelds version i och med introduktionen av Janes graviditet med hjälp av en spermadonator. Detta fungerar som ett fysiskt hinder för deras lycka som de måste överkomma, till skillnad från i Austens original där det är ord i form av ett brev som agerar som avskiljare.

Will Collins, även kallad Willie, är inte längre systrarna Bennets kusin via blodsband utan refereras istället till som en ingift kusin. Om detta är för att Sittenfeld vill undvika incestanklagelser, särskilt när Willie går längre än karaktären han är baserad på och kysser Liz

⁴⁴ Sittenfeld, Curtis. *Was Jane Austen a feminist? The answer is in her stories*. The Guardian. 2016. <https://www.theguardian.com/commentisfree/2016/apr/20/jane-austen-feminist-pride-prejudice-curtis-sittenfeld> (Hämtad: 13-11-2018)

⁴⁵ Sittenfeld. S. 442

⁴⁶ Wright, Joe. *Stolthet och fördom*. Focus Features. 2005. Tid. 01:55

⁴⁷ Wright.

⁴⁸ Sittenfeld. S455-457

i sitt uppvaktande av henne, är oklart. När Liz med bestörtning utbrister att de är kusiner låter Sittenfeld Willie försvara sig med att de är ””Ingifta kusiner. Våra barn skulle inte vara inavlade.””⁴⁹ En sak som dock fortfarande stämmer in på honom är hans dåliga reaktion när Liz nekar till hans romantiska förslag. Han påminner henne om att hon snart är fyrtio år gammal och att han är rik, ett faktum som förvånansvärt nog för honom inte får Liz att ändra sig.

Fullerton jämför Mr. Collins frieri i originalet med Mr. Darcys på så sätt att de båda framför samma mening i sina frierier, det vill säga att Elizabeth borde acceptera deras frierier direkt bara därför att de har valt att fråga henne.⁵⁰ Även Sittenfeld har gjort denna koppling mellan de båda männens förslag, även fast det denna gång inte handlar om två frierier utan om relationsförslag. Liz tänker för sig själv att Darcys kärleksförklaring ”[...] var lika ovälkommen som Willies.”⁵¹. Ytterligare en annan sak som Fullerton pekar ut är att Mr. Collins får prata för sig själv under sitt frieri och att det är genom detta som läsaren får se hur löjlig han är som person, medan Mr. Darcys frieri sammanfattas för att hans sätt att framföra det på inte ska påverka läsarens syn på honom för mycket. Fullerton nämner även att det inte är förrän i slutet av romanen, när Mr. Darcy har lärt sig hur han ska fria som hans faktiskt får använda sina egna ord genom att Austen denna gång inkluderar dialog.⁵² Sittenfeld har inga sådana betänkenheter utan hon låter båda männen säga vad de vill säga och låter sedan läsaren lägga sin dom.

Caroline Bingley och lady Catherine

En intressant förändring i Sittenfelds version är hur personerna i de båda huvudförhållandena, det vill säga Liz och Darcy samt Jane och Chip, drar förhastade slutsatser om den andres kärleksliv. I originalet är det Caroline Bingley som ger Jane falsk information om Mr. Bingleys och Georgiana Darcys relation i form av ett brev där hon tydligt hoppas på en romantisk förbindelse dem emellan. Genom att skriva saker som ” [...] den förhoppning vi vågar hysa om att hon i framtiden skall bli vår svägerska.”⁵³ och ”Min bror beundrar henne redan mycket, [...] alla hennes anhöriga önskar denna förbindelse lika mycket som hans,”⁵⁴

⁴⁹ Sittenfeld. S. 127

⁵⁰ Fullerton. S.50

⁵¹ Sittenfeld. S.280

⁵² Fullerton. S.50-51

⁵³ Austen. S.147

⁵⁴ Austen. S. 147-148

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

Det antyds av Elizabeth att hon gör detta medvetet eftersom att hon ser hur förälskad hennes bror är i Jane och att, som Elizabeth säger till Jane, ” [...] få dig att tro att han inte bryr sig om dig.”⁵⁵ I Sittenfelds version existerar inte detta brev utan Chip gör själv slut med Jane över ett sms där han skriver att han kommer resa bort, tackar för deras tid tillsammans och säger att hon är en fantastisk människa.⁵⁶ Han nämner alltså aldrig Georgie.

Situationen står i direkt kontrast mot hur Georgies sms i *Sanning och skvaller* får Liz att dra den felaktiga slutsatsen att Darcy och Caroline har inlett ett förhållande. Detta genom att skriva, ”Du har säkert hört av min bror om honom och Caroline”⁵⁷. Skillnaden är dock att detta är omedvetet gjort av Georgie då det är någonting som Liz antar utan att ställa några ytterligare frågor. Hon tänker inte på att svara på Georgies sms förrän hon får ytterligare information som ifrågasätter hennes tidigare antaganden. Just denna information introduceras i slutet av romanen i form av ett samtal med Caroline i en hiss på hotellet där alla karaktärer bor under Jane och Chips bröllop. Hon säger, i ett försök att övertala Liz om dennes obetydlighet för Darcy att ”Det har alltid varit underförstått att det skulle bli han och jag till slut. Det är vansinnigt laddat mellan oss, och nu är tiden inne att ta det på allvar.”⁵⁸. Hon går sedan vidare med att säga rakt ut att om Darcy skulle stöta på Liz så skulle det vara för att ”[...] han har tappat allt perspektiv av att bo i Ohio.”⁵⁹ Just detta ifrågasättande av Darcys förmåga att fatta sina egna beslut är någonting som Sittenfeld har behållit från originalet. Lady Catherine de Bourgh försäkrar i Austens verk Elizabeth om att Mr. Darcy aldrig skulle komma på tanken att fria till henne ”[...] så länge han har förståndet i behåll.”⁶⁰

Just lady Catherine är ett annat exempel på en karaktär vars betydelse i berättelsen Sittenfeld har lekt med. Sittenfelds Kathy de Bourgh, en feminist som var aktiv på 80-talet, delar inga av de ursprungliga dragen som gjorde henne till en av antagonisterna i Austens verk. Det är ironiskt att just de Bourgh är den som får Liz att inse att hon är orättvis mot Darcy i sin bedömning och agerande mot honom, när det i originalet är Lady Catherine som aktivt arbetar för att skilja dem åt. Sittenfelds de Bourgh har dock ingen som helst koppling till Darcy, detta är anledningen till att uppgiften att försöka övertala Liz att hon och Darcy inte hör ihop går till Caroline.

⁵⁵ Austen. S. 148

⁵⁶ Sittenfeld. S.170

⁵⁷ Sittenfeld. S. 350

⁵⁸ Sittenfeld. S. 430

⁵⁹ Sittenfeld. S. 430-431

⁶⁰ Austen. S. 422

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

När Liz får tillfället att intervjua Kathy de Bourgh pratar de om feminismen och huruvida de Bourghs äktenskap så sent i livet beror på om män behandlade henne som en jämlike eller inte. Hennes förklaring till varför hon valde att till slut gifta sig med sin vän sedan tio år tillbaka, istället för de andra männen hon varit tillsammans med under årens gång, går att jämföra med Liz relation till både Darcy och Jasper. De Bourgh säger att med de andra männen kände hon sig konstant tvungen att vara perfekt, att hon kände sig tvingad att vara så attraktiv och rolig som möjligt.⁶¹ Med mannen hon sedan gifte sig med kände hon att hon äntligen kunde vara sig själv och att de ”[...] fick en osminkad bild av varandra.”⁶² Liz relation med Jasper går att återfinna i de Bourghs relation med männen i sitt förflutna. Båda förhållandedyamikerna består av tanken att man konstant måste visa den bästa sidan av sig själv för både sin partner och världen, Varken Liz eller de Bourgh kan vara sig själva förrän de träffar den man som accepterar deras brister och ser dem för hur de verkligen är, I Liz fall Darcy, och de behöver på så sätt inte sätta upp fasaden som de är vana att göra.

Mary som karaktär och behandlingen av hennes sexualitet

Lydia, en karaktär som gifter sig med en transman och som läsaren ska kunna heja på, uttrycker upprepande gånger olämpliga, och på gränsen till homofobiska, kommenterar mot sin syster Mary genom att kalla henne en lesbisk kvinna upprepande gånger, även fast Mary upprepande gånger säger att hon inte är det.

’[Bingley] är trettiosex’, sa mrs Bennet. ’Så han skulle vara lämplig för Jane eller Liz.’

’Varför inte Mary?’ undrade Kitty.

’Han verkar inte vara Marys typ’, sa mrs Bennet.

’Nä, för att hon är flata’, sa Lydia. ’Och han är man.’

Mary spände ögonen i henne. ’För det första är jag inte flata. Men jag skulle hellre vara det än psykopat, som du.’⁶³

Det är dock inte bara Lydia som diskuterar Marys sexualitet utan även Mr. Bennet frågar Liz om det.

’Det här om att Mary skulle vara lesbisk’, fortsatte fadern nu. ’Ligger det nånting i det, tror du?’

’Hur så?’ sa Liz häpet.

⁶¹ Sittenfeld. S. 290

⁶² Sittenfeld. S. 291

⁶³ Sittenfeld. S. 15

'Er mor skulle förstås inte bli glad. Men det heter ju att man ska låta folk sköta sitt så länge de inte gör det ute på gator och torg och skrämmer hästar i sken.'⁶⁴

Hennes sexualitet nämns hela tiden som någonting dåligt och används som ett skämt. Det är inte förrän i sista kapitlet, som här för första gången har getts till Mary, som vi som läsare får se saken ur hennes synvinkel. Hon kommer i det kapitel fram till att de relationer hon har haft, med två män och en kvinna, har fått henne att inse att romans och sex inte är någonting för henne. Om detta är för att hon är asexuell eller bisexuell förtydligas inte och någonting som har förs över ifrån originalet. Marys sexualitet är inte relevant i Austens verk utan där definieras hon istället av bristerna i hennes karaktär.

I samma kapitel får läsaren även ta del av hennes kärlek till bowling, vilket är den aktivitet som hon har ägnat sig åt varje tisdagskväll under romanens gång och som hennes systrar har försökt ta reda på och till slut även får reda på. Innan de slutade fråga och fortfarande fann det intressant nog att diskutera och reta henne för, frågade Lydia skämtsamt Mary om hon skulle gå till ett ”AA-Möte? Lesbisk bokklubb? Lesbiskt AA-möte?”⁶⁵, detta spelar återigen in på att systrarna, särskilt Lydia, använder sexualitet som en slutkläm på ett skämt. Mary finner förståeligt nog inte dessa skämt roliga utan beskrivs som att hon mörrande svarar ”Skit i det du.”⁶⁶

I sista kapitel tänker även Mary på bowlingen som sitt himmelrike och jämför det med systrarnas kärleksrelationer på det sättet att det är vad som gör dem lyckliga. Det intressant ligger dock i att hon, samtidigt som hon jämför de båda ämnena, även tänker föraktfulla tankar om sina systrar som gillar alla de saker som hon inte gör,

”[...] men hon observerade med närmast antropologiskt förakt deras utstuderade fitnessrutiner, fejkdoftande krämer och de många timmar – nej år – av sitt liv som de ägnade åt att skapa en viss bild av sig själva inför en viss man. Hon tyckte de påminde om de små plastballerinorna i speldosor, sådana som snurrar runt runt i sin egen narcissistiska omlopps bana.”⁶⁷

Precis som karaktären hon är baserad på blir på så sätt Marys främsta karaktärsdrag en lillgammal, men ej sympatisk, karaktär som använder sina tankar och ord för att försöka såra, medvetet eller omedvetet, de människor som hon tycker är annorlunda från henne. För Mary

⁶⁴ Sittenfeld. S. 65

⁶⁵ Sittenfeld. S. 18

⁶⁶ Sittenfeld. S. 18

⁶⁷ Sittenfeld. S. 459

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

är inte hon heller skuldfri när det kommer till att diskutera om någon annans sexualitet. När familjen Bennet får reda på att Lydia har rymt hemifrån med Ham och att han är transsexuell säger hon till Liz att ”Antagligen har Lydia i alla år projicerat sin homosexuella dragning på mig.”⁶⁸ Hon vänder på så sätt sin systers gliringar över åren mot henne själv, samtidigt som hon visar sin okunskap om ämnet.

⁶⁸ Sittenfeld. S. 343

Diskussion

Precis som en användare på Goodreads skriver så sätter Sittenfeld in kommentarer om HBTQ karaktärer och etnicitet i munnen på de mindre sympatiska karaktärerna och verkar tycka att det räcker. Detta är särskilt tydligt med kommentarerna om transsexualitet och hur karaktärerna av en annan etnicitet än huvudpersonerna presenteras. Författaren försöker endast ursäkta huvudkaraktären genom att låta henne googla om ämnet och läsa en bok för att utbilda sig lite, ingen av de andra karaktärerna visar dock några som helst tecken på att de bryr sig. Varken Liz eller någon av systrarna kommenterar heller på Mrs. Bennets öppet homofobiska och rasistiska kommentarer utan låter dem passera med endast en liten tanke om att det är fel.

Om Sittenfeld har skrivit en bra adaption eller inte är någonting som jag kommer att lämna till läsaren själv. För vad gör egentligen en bra adaption? Det borde ju vara dess adaptionsförmåga som man tittar på när man bedömer ett verk som detta, men det är samtidigt omöjligt att bortse från huruvida verket är en bra roman i sig. De som har kritiserat *Sanning och skvallers* handling och gestaltning av karaktärer har gett tydliga anledningar till varför de inte gillar verket, deras argument är både starka och giltiga. De som gillar verket tar dock ofta upp samma saker och det verkar vara dessa få saker som arbetar till just detta verks fördel. Samtidigt som jag, som en Austen fantast, kan se vart de kommer ifrån går det samtidigt inte att bortse från de mer problematiska aspekterna av romanen. Att det ska behövas klargöras om en karaktär är vit eller inte, även om personen i fråga endast är med i en scen, är onödigt. Särskilt med tanke på att Austen själv inte var så mycket för att beskriva sin karaktärs utseende i sin roman. Sittenfelds hantering av mer relevanta ämnen och inkludering av personer som inte bara är vita, heterosexuella personer känns krystad som bäst och förolämpande som värst.

Sittenfeld skriver i sin artikel för the guardian att "[...] in 2016 marriage feels optional, not mandatory"⁶⁹ men låter inte detta synas i sitt verk. Hon låter majoriteten av karaktärerna som gifter sig i originalet även göra det här, gifta sig även fast de inte riktigt känner varandra. Det blir 1800-tals normer, där man gifte sig snabbt, i en 2010-tals värld, där man brukar dejta varandra först. Sittenfelds beslut att fortfarande inkludera frieriet i slutet av berättelsen i sin version kan därför ses som udda. En författares intentioner kan vara svåra att diskutera kring men en potentiell orsak till detta kan vara pressen att vara trogen originalets relationsstatusar i

⁶⁹ Sittenfeld. (Hämtad: 28-12-2018)

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

slutet av *Stolthet och fördom*. Eftersom att *Sanning och skvaller* utspelar sig i modern tid och karaktärerna, för det mesta, uppför sig som det förväntas av dem i en modern berättelse, kan det ses som lite gammaldags att karaktärerna fortfarande måste förlova sig även fast de knappt känner varandra. Liz och Darcy har inte dejtat varandra i Sittenfelds version, så väl som i originalet, och känner därför inte varandra på samma sätt som t.ex. Jane och Chip. Detta kan då ta bort lite från det övriga helhetsintrycket man får av romanen.

I Austens verk kommunicerar karaktärerna med hjälp av brev eftersom att detta var det enda sättet som man kunde använda sig utav. Sittenfeld å andra sidan väljer att uppdatera dessa kommunikationssätt och skriver in att karaktärerna smsar varandra, ett mycket snabbare och enklare sätt att kommunicera i dagens samhälle. Genom inkluderingen av detta blir med ens resten av handlingen lite mindre trovärdig. När karaktärerna finns bara ett knapptryck bort skulle romanens handling kunna lösas på några minuter istället för att pågå så länge som den gör. Genom att kolla på Facebook skulle Liz lätt kunna se att Caroline och Darcy inte är tillsammans, för Caroline är absolut en sådan person som skulle lägga upp det på internet direkt efter att det händer för att skryta inför sina vänner. Det enda tillfälle där Sittenfeld behåller brev som kommunikationsverktyg är Darcys brev till Liz där han förklarar sig efter sin kärleksförklaring. Om detta är för att behålla en viss del ifrån originalet är oklart men detta plötsliga behov av att behålla just den delen, en sådan gammal vana nu när det finns mejl, känns malplacerad i vad som annars är en fullt modern berättelse.

Att jämföra denna roman med originalet är oundvikligt, inte bara för mig utan även för andra som läser den. Detta är ju även lite av meningen med adaptationen eftersom att den ingår i just Austen projektet. Pyrhönen skriver att,

In reading contemporary Austen adaptations all conceivable textual features may be compared with one another: plot motifs, characters, narrative situations, stylistic devices and the manipulation of emotions, to mention but the most obvious. As regards plot structure, comparison pays specific attention to the retention, deletion, combination, addition, and modification of plot motifs.⁷⁰

Det kan vara svårt att se förbi det som har getts ut innan och som på ett eller annat sätt har kommit att påverka det vi tar del utav idag. Ursula Le Guins uttrycker sin frustration över detta i sin artikel för the guardian och här måste jag till viss del hålla med henne. Men samtidigt som det är fel att författare använder andras verk för att åka på deras popularitet måste jag

⁷⁰ Pyrhönen. S. 378

Johanna Larsson

C-Uppsats

Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C

samtidigt försvara Sittenfeld lite. Det är inte helt hennes fel att verket existerar utan lite av skulden borde även ligga hos HarperCollins, på vars initiativ denna roman skrevs. Pyrhönen refererar även till Omar Calabrese i sin analys av *Bridget Jones dagbok* och dennes åsikt att hur, i en kulturell miljö, allting som går att säga och skriva redan har gjorts. Att det är upp till den som adapterar ett verk huruvida den blir bra nog för läsarna att acceptera som just en adaptation och att det helt är upp till författarens skicklighet som berättare.⁷¹ Tyvärr anser nog många att Sittenfeld inte är en av dessa författare, så som till exempel en av kritikerna som jag redogjorde för tidigare förkunnade. Jag tror inte att detta verk skulle ha fått så goda recensioner från början om det hade varit en originell historia, alltså om kopplingen inte hade funnits mellan detta verk och Austens. Händelserna som Sittenfeld har valt att inkludera och på det sätt som hon har skrivit dem förändrar berättelsen tills det nästan är en helt ny. Frågan är dock om den fungerar som en fristående roman eller om kopplingen till Austen är det enda den har som marknadsstrategi? Det Sittenfeld vinner på med denna koppling är att personer som älskar Austen flockas till hennes verk med den förhoppningen att hon ska kunna återskapa den magi som läsare genom alla tider har känt när de läser om Elizabeth och Mr. Darcys kärlekshistoria.

⁷¹ Pyrhönen. S. 375

Källförteckning

Tryckta källor:

Austen, Jane. *Stolthet och fördom*. Bonnier. Stockholm. 2011

Fullerton, Susannah. *Celebrating Pride and prejudice: 200 years of Jane Austen's masterpiece*. Voyageur Press. Minneapolis. MN. 2013.

Pugh, Sheenagh. *The Democratic Genre: Fan Fiction in a Literary Context*. Bridgend. Seren. 2005.

Sittenfeld, Curtis. *Sanning och skvaller*. Månocket. 2017.

Todd, Janet M. (red.), *The Cambridge companion to Pride and prejudice*. Cambridge University Press. Cambridge. 2013.

Elektroniska källor:

Davies, Andrew. *Stolthet och fördom*. BBC. 1995

Gay, Roxane. Goodreads.com. 2016.

https://www.goodreads.com/review/show/1577927618?book_show_action=true&from_review_page=1

Le Guin, Ursula K. *Eligible by Curtis Sittenfeld review – a modern retelling of Pride and Prejudice*. The Guardian. 2016. <https://www.theguardian.com/books/2016/apr/21/eligible-curtis-sittenfeld-review-modern-retelling-pride-and-prejudice-novel>

Lindbäck, Johanna. "ELIGIBLE" – CURTIS SITTENFELD. Bokhora.se. 2016.

<http://bokhora.se/2016/eligible-curtis-sittenfeld/>

Nünning, Ansgar & Sicks, Kai Marcel (red.). *Turning points [Elektronisk resurs] Concepts and Narratives of Change in Literature and Other Media*. De Gruyter. Berlin. 2012.

Sittenfeld, Curtis. *Was Jane Austen a feminist? The answer is in her stories*. The Guardian. 2016. <https://www.theguardian.com/commentisfree/2016/apr/20/jane-austen-feminist-pride-prejudice-curtis-sittenfeld>

Stacia. Goodreads.com. 2016.

https://www.goodreads.com/review/show/1592901104?book_show_action=true&from_review_page=1

Johanna Larsson
C-Uppsats
Litteraturvetenskap och kreativt skrivande C
Walters, Elyse. Goodreads.com. 2015.

https://www.goodreads.com/review/show/1370498243?book_show_action=true&from_review_page=1

Wright, Abbe. *An Interview with Curtis Sittenfeld*. Read it forward.com. 2016.

<https://www.readitforward.com/author-interview/curtis-sittenfeld/>

Wright, Joe. *Stolthet och fördom*. Focus Features. 2005.